

PANDEMÒNIUM

Succeí inopinadament. Tots els éssers humans quedaren sobtadament petrificats com estàtues intemporals, deixant en **testament** per a la posteritat un mostrari de posats d'allò més grotesc.

Una pandèmia? Un encanteri? Senzillament ocorregué...

Aquell dia, com era **tradició**, banderejava per una sala de vistes del Palau de **Justícia**. L'acusat estava fent ús del seu dret a l'última paraula quan esdevingué l'estrany entrecàs. Tot d'una, els actors d'aquell sainet judicial restaren palplantats per sempre més: el magistrat quedà fossilitzat, assenyalant inquisitivament amb el dit índex l'acusat, a qui se li congelà un rictus histèric de basarda permanent; àdhuc al Secretari se li esbossà *in aeternum* un somriure cruel de **gat** mesquer, dissimulat per la **mascareta** higiènica. Tot plegat esperpèntic!

-I a tu no t'afectà pas aquest esgavellament?

-No...perquè sóc un sifonàpter...una *insignificant* puça!

-Vatua...però...podeu els insectes narrar històries?

-Per descomptat, però els éssers humans, abstrets pel seu envaniment, mai es dignaren preguntar-nos-ho.